

БОЙКІВЩИНА

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№16 (1781) П'ЯТНИЦЯ, 21 квітня 2023 РОКУ

У ВЕРХНІЙ ЯБЛУНЬЦІ ПОПРОЩАЛИСЯ З ВОІНОМ

У середу, 19 квітня, у с.В.Яблунька провели в останню земну дорогу 52-річного воїна Василя Костіва. У скорботі і смутку залишилися дружина Наталія, дочки Світлана та Олександра, четверо онуків.

Його життєвий шлях не прикрашений визначними здобутками. Жив, як і тисячі йому подібних. Закінчив місцеву школу, згодом навчався у Турківському СПТУ-51, де здобув професію «Тракторист-електрик». Після проходження строкової служби повернувся у рідне село, одружився. У грудні 2022 року був мобілізований до війська. Службу проходив на Київщині та Івано-Франківщині. Більше місяця Василь Костів вважався безвісти зниклим.

Керівництво Боринської селищної ради висловило співчуття рідним та близьким воїна.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

Колектив Турківської міської ради щиро і сердечно вітає із ювілеєм – 60-річчям від дня народження – заступника міського голови Степана Степановича Залугу.

Шановний Степане Степановичу, Вам доля подарувала активне, багате й цікаве життя. Притаманний Вам талант організатора, помножений на велике бажання робити людям добро, став запорукою Вашої успішної праці на благо рідного бойківського краю. Бажаємо Вам щастя і здоров'я, сімейної злагоди і достатку, родинного затишку і любові Ваших рідних, близьких та друзів. Нехай на Вашому небосхилі сяє сонечко і буде тепло від усмішок та щирої шани. Многая і благая Вам літ!

В честь ювілейного Вашого дня

Для Вас – щонайкращі наші слова.

**Бажаєм здоров'я, многая літ,
Хай довгим і сонячним буде Ваш вік!
Хай злагода буде, хай буде любов,
Хай тисячу раз повторяться знов
Хороші, святкові і пам'ятні дні,
Хай Бог помагає Вам у житті!**

УСПІХ СОФІЇ СЛИВАР

Учениця VI класу Турківської дитячої музичної школи Софія Сливяр стала лауреатом першої премії у двохтуровому Міжнародному багатожанровому фестивалі-конкурсі «Зіркова весна». Викладачем талановитої бандуристки є Оксана Мельник.

Вітаючи Софію з перемогою, на сайті музичної школи опубліковано такі слова: «Мить успіху – коротка перерва перед новим стартом. Нехай енергія цих миттєвостей зарядить тебе позитивом і дасть поштовх до нових звершень. Не зупиняйся на досягнутому, удосконалюйся, ніколи не падай духом і завжди вір у свої сили».

Наш кор.

НІ РОБОТИ, НІ ЛІКУВАННЯ – БЕЗ ВІЙСЬККОМАТУ

Приймати на роботу, захищати на навчання військовозобов'язаного можуть лише після підтвердження того, що він перебуває на військовому обліку. Так само щоб перетнути державний кордон військовозобов'язаний повинний мати військово-обліковий документ. Чи можна військовозобов'язаному без військового квитка, працювати, лікуватися, одружитися.

Як зазначив начальник сектору комплектування Київського міського ТЦК та СП полковник Олександр Коновалов, військово-облікові документи передбачені для трьох категорій громадян: для призовників — це посвідчення про приписку до призовної ділянки, для військовозобов'язаних — військовий квиток чи тимчасове посвідчення, а для резервістів — військовий квиток.

Чи можна одружитися, лікуватися без військово-облікового документа

Олександр Коновалов

розповів: «Людина подає до відділу державної реєстрації актів цивільного стану документи. Згодом РАЦС подає до районного ТЦК інформацію, що зареєстровано шлюб чи розлучення. Там є відмітка про наявність військово-облікового документа. А якщо цього документа немає, то все одно заяву від громадянина у РАЦС приймають».

Це саме стосується лікування. Жодних обмежень щодо лікування військовозобов'язаного в закладах охорони здоров'я в чинному законодавстві не існує.

Як розповіла директорка департаменту охорони здоров'я Тернопільської ОВА Ольга Ярмоленко: «Під час звернення до медичної установи чоловіки призовного віку повинні мати при собі документи, серед яких і військово-обліковий. Але це не означає, що коли людина потребує термінової допомоги, лікарі будуть цікавитися, чи стоїть він на обліку у військкоматі. Вони першочергово надають необхідну медичну допомогу».

Якщо ж ідеться про планову допомогу, як-от: довготривале лікування, заплановану операцію, то в пацієнта запитують про наявність військово-облікових документів. Якщо особа відмовиться надавати військовий квиток, медики скерують пацієнта до військкомату.

Колектив Турківської автомобільної школи ТСО України щиро і вітає із ювілейним днем народження, який вона святкуватиме 22 квітня, свою колегу по роботі Ульяну Василівну Надич і бажає їй міцного здоров'я, довголіття, мирного неба і Божого благословення.

Ювілей життєвий – то не просто свято,

То життя зернини, зібрані в засік, Де були турботи, радості й печалі, Де були і смуток, і повага всіх.

Тож нехай незгоди всі Вас обминають,

Лиш тепло і радість сходять на поріг.

Хай здоров'я й щастя Господь посилає

І душі не гасне світлий оберіг.

ПЕРШИЙ КОМАНДИР БАНДЕРІВСЬКИХ БОЇВОК

18 квітня 1908 року народився Василь Івахів (псевдо: «Рос», «Сонар», «Сом») — перший командир бандерівських боївків ОУН-Р на Волині.

Він розпочав перемовини про об'єднання сил із засновником УПА Тарасом Бульбою-Боровцем, з яким погодив, що «бандерівські» боївки ОУН-Р створені в січні 1943 візьмуть (з 09.04. 1943) також назву «Українська повстанська армія» (УПА).

Народився у сім'ї Григорія та Марти Івахів у селі Прошова на Тернопільщині. У 1912-му, разом із родиною, переїхав на постійне проживання у село Подусільна, нині Перемишлянського району, Львівської області.

Закінчив Рогатинську гімназію, а згодом старшинську школу польської армії – в ранзі поручника. Під час навчання став активістом пластунського руху – пластун-розвідник 20 куреня ім. гетьмана Пилипа Орлика (Рогатин).

Відбув строкову службу у Польській армії, де закінчив старшинську школу та отримав офіцерське звання.

Після служби в польському війську, за дорученням ОУН, активно працював у громадських організаціях «Сокил», «Просвіта». Був талановитим організатором і вчителем. Неодноразово був арештований поліцією польського окупаційного режиму на Галичині та засуджений до 6 років ув'язнення. Був політв'язнем Бережанської (1933), Золочівської та Львівської тюрем. Вийшов на волю у січні 1936. Знову заарештований польськими окупантами у серпні 1938, і до вересня 1939 року був ув'язнений у польському концтаборі «Берега Картузька», де в той період також був ув'язнений майбутній засновник УПА – Тарас Бульба-Боровець.

У 1939 працював учителем у школі с. Бачів. Учасник військових курсів ОУН(б) у Кракові (1939—1941). Учасник II-го Великого Збору ОУН-Р (ОУН(б)) (бандерівського) в Кракові.

Командир підстаршинської школи ОУН-Р у містечку Поморяни Львівської області влітку 1941, яка розташовувалась у колишньому замку графа Потоцького. Після арешту німецьким гестапо командного складу школи – в'язень німецько-нацистської тюрми (1941—1942). З тюрми на Лонцького (тепер бічна вул. Бандери) у Львові, Василя, разом з іншими, викупив греко-католицький митрополит Андрей Шептицький.

З літа 1942 — військовий референт проводу ОУН(б) на Північно-західних українських землях (ПЗУЗ) і член підпільного військового штабу, створеного при проводі ОУН-Р. На конференції ОУН-Р у Львові в перших числах грудня 1942 активно підтримав ідею створення бойових відділів ОУН-Р (повстанських загонів) для боротьби з німецькими окупантами.

Організатор і перший командир бойових відділів (боївків) ОУНР, які почали формуватися на початку 1943 на Волині. Представляв ОУН-Р на перемовинах весною 1943, із засновником УПА Тарасом Бульбою-Боровцем, який, за погодженням з екзилним Урядом УНР, почав формувати свої підрозділи («Поліська Січ УПА») ще в червні 1941. 9 квітня 1943 було досягнуто домовленості, що всі українські збройні сили, які борються за незалежність України носитимуть назву «Українська повстанська армія» (УПА), яку з 1941 використовував для своїх підрозділів Тараса Бульба-Боровець.

Василь Івахів загинув у бою з німецьким підрозділом, разом із частиною штабу УПА під с. Черниж, що біля Колок (Маневичький район, Волинська область).

Згідно з Постановою УГВР, від 11.10.1952 і Наказом Головного військового штабу УПА ч. 3/52 від 12.10.1952, нагороджений Золотим Хрестом Бойової Заслуги 1-го класу.

ДУМКА МОЛОДІ – ВАЖЛИВА

Днями в офісі Львівського обласного об'єднання організацій роботодавців мав велику приємність зустрітися та змістовно поспілкуватися з Віталієм Сееврою – головою Молодіжної ради Турківської ТГ. Віталій-студент четвертого курсу Національного університету «Львівська політехніка». Здобуває фах правника в Інституті права, психології та інноваційної освіти. В ході розмови ми обмінялися думками з багатьох питань, які сьогодні хвилюють молодь, а також домовилися про співпрацю представників різних поколінь на платформі Міжнародної громадської організації «Світовий конгрес українців-бойків».

Зокрема цікавою є ініціатива зі створення Молодіжного центру в Турківській громаді з такими важливими для розвитку напрямками діяльності, як:

- формування фахових проектних груп для підготовки інноваційно-інвестиційних проектів з метою залучення грантів та інвестицій в ОТГ, створення нових робочих місць;

- організація та проведення курсів, семінарів, тренінгів тощо, спрямованих на підвищення світоглядного та фахового рівня молоді, її підприємницької активності;

- організація та проведення зустрічей-дискусій з цікавими людьми з різних професійних середовищ, які є вихідцями з Турківщини, але сьогодні проживають і працюють поза її межами;

- допомога Оргкомітету в організації та проведенні Всесвітніх бойківських Фестинів та ін.

Михайло ЯВОРСЬКИЙ,

голова Львівського осередку МГО «Світовий Конгрес Бойків».

У ВОВЧОМУ СТВОРИЛИ ПРИЙОМНУ СІМ'Ю

На превеликий жаль, в Україні з року в рік стає щораз більше дітей-сиріт при живих батьках. Як правило, причина тому – алкоголізм. І дуже добре, що знаходяться люди, які огортають турботою і любов'ю дітей, що опинилися в складних життєвих обставинах.

Як розповіла нам начальник Служби у справах дітей Турківської міської ради Ірина Стебівка, на даний час у Турківській громаді функціонують дві прийомні сім'ї: одна – в Турці, створена 2 роки тому. Щоправда, зараз вона уже змінила свій статус і є дитячим будинком сімейного типу. Тут виховують 10 дітей. А нещодавно стали опікунами дітей, батьки яких позбавлені батьківських прав, виявила бажання сім'я з с.Вовче. Працівники служби виїхали до усиновлювачів, вивчили умови проживання, які, в даному випадку, відповідають усім вимогам. Самі ж батьки-усиновлювачі побували в обласній службі у справах дітей, де їм запропонували троє дітей до усиновлення – 2011, 2012 та 2016 років народження з Кам'янкабузької міської територіальної громади, які перебували у патронажній сім'ї Гніздичівської територіальної громади. Зараз сім'я з Вовчого має на вихованні п'ятеро дітей, двоє з яких – власні. Щодня їх возять на навчання в одну із турківських шкіл, але з наступного року, імовірно, діточки ходитимуть у місцеву школу, яка знаходиться за 50 метрів від помешкання.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

ІЗ ВДЯЧНІСТЮ ДОПОМАГАЄМО ЗСУ

У активному середовищі волонтерства завжди намагаємося бути потрібними і корисними для наших Збройних Сил. Радіємо з того, що маємо добрих помічників і партнерів, з допомогою яких вдалося вже зробити чимало добрих справ. Кланяємося кожному, хто з сімейного бюджету виділяє посильну фінансову допомогу на закупівлю продуктів харчування, засобів гігієни, військової амуніції для наших захисників.

Сьогодні з приємністю хочу згадати небайдужих жителів нашого краю, зокрема о.Віталія Височанського з с.Присліп, який пожертвував 2000 грн., наших постійних волонтерів: Наталію Грищенко – 500 грн., Ніну Романів – 200 грн., 500 грн. передала на ЗСУ п.Дарія, 200 грн. – 78-річна пенсіонерка. Велике їм спасибі за посильний внесок у велику перемогу України.

Марія МАТКІВСЬКА,
волонтер.

КОШТИ ВІД ВОЇНІВ-АФГАНЦІВ

Ті, хто пройшов пекельне горнило Афганістану, добре знають, що таке війна. Тому їй не дивно, що ці, сьогодні уже сивочолі, учасники афганської війни активно долучаються до допомоги ЗСУ. Можливо, не завжди про це знає широкий загал громадськості, адже добрі справи робляться, як відомо, тихо.

Вчора до нас надійшов допис від старости Завадівського старостинського округу Олега Павлика, у якому він висловив вдячність Турківській організації Української спілки ветеранів Афганістану (УСВА), і зокрема голові – Зеновію Кузю – за допомогу, в сумі 11 тис. грн., для Збройних Сил України.

Слава Україні! Разом – до перемоги!

Наш кор.

ДЕ БОГ КЛИКАВ – ТАМ ВІН БУВ ЩАСЛИВИЙ

(ЛЮДИНІ, ЩО «ПРИНЕСЛА СОНЦЕ В МІЙ СВІТ»)

Я ношу ці думки в собі вже ото як восьмий рік і ще до кінця не можу їх впорядкувати... Часом буває так, що слова німі, щоб сказати щось, а сльози просто не дають змоги бачити букви на папері... Коли чуєш його ім'я – не можеш залишитися байдужим. Добрий, поважний, відкритий, люблячий, завжди молодий, а головне – щирий: такий він назавжди в наших очах, більше того, у наших серцях.

Отець Василь... Я згадую те світле обличчя, повне радості, миру та невимовного спокою кожного разу, коли мені щось не вдається. Кожного разу, коли хочу плакати – я плачу... так щоб ніхто не бачив, тільки найближчі... Але плачу... Він навчив мене плакати, але за однієї умови: якщо зроблю висновок і через кілька хвилин комусь посміхнусь. Його витривалість завжди в мене перед очима, коли розумію, що вже нема сил... Коли не знаю, куди йти – саме його голос є моїм навігатором, і я звертаю на вірний шлях... Коли хочу безпідставно опустити руки – бачу той проникливий погляд, який говорить без слів...

Я до останнього, як і кожен, хто жив і переживав ним, вірила, що зможу ще не раз побачити його і поплакати, стоячи навколішки перед ним і жалюючи над своїми провинками... Але... «так треба!»... Це сталося – він залишив мене сам на сам з питаннями, які ніде не є описані, а тільки за 42 роки прожиті... Так хочеться хоч дві-три ці містичні відповіді знайти і з кимось про них поговорити...

Я пам'ятаю ту останню зустріч. Батьки, брати і сестри, племінники, друзі, вірні... І я... Така маленька серед тисячного натовпу, який прийшов сказати «прощай!»... Але як я хотіла на весь світ кричати, немов гігант. Кричати від болю, та водночас від розуміння

того, що любов – понад усе. Мені хотілось обійняти кожного, хто стояв тоді, а й жив колись, найближче до нього... Я не знала, як це зробити, але сьогодні обіймаю їх молитвою і нічого нового не скажу: він – Апостол сучасності. Потіха для засмучених, розрада для розчарованих, любов для самотніх, мир для ворогуючих, тепло для черствих, сонце для темряви, батько для сиріт...

В особі о. Василя маємо гарний приклад молитви і довіри Богові «аж до сліз і перемоги у випробуваннях» в кожній життєвій ситуації, радісній чи прикрій.

Починаючи з 2001 року о. Василь опікувався українцями Італії, а згодом, після створення Пасторально-міграційного відділу, – українцями-емігрантами в європейських країнах, де не було структур УГКЦ. У 2006 році отець Василь Поточняк став організатором десятиденної пішої прощі мігрантів та їх родин «Самбір-Зарваниця». З 2008 року організатором та натхненником щомісячних зустрічей мігрантів, нічних прощ та молитовних чувань мігрантів та їх рідних у різних містах України: Львів (нічна проща Львів-Страдч), Дрогобич (нічна проща Львів-Грушів), Стрий (нічна проща Стрий-Кохавино), Самбір (десятиденна проща «Самбір-Зарваниця»), нічна проща Самбір-Лаврів), Івано-Франківськ (нічна проща Івано-Франківськ-

Погоня, Івано-Франківськ-Крилос, Івано-Франківськ-Духова Криниця), Гошів (нічні чування на Ясній Горі), Болехів (зустріч мігрантів), Тернопіль (конференція мігрантів), Київ (зустріч Нового року, конференція мігрантів, нічні чування), організатором Великопосних і Передріздвяних реколекцій для прочан (Гошів, Стрілки, Дрогобич), ідейним натхненником спорудження пам'ятника трудовим мігрантам (заробітчанами) у Зарваниці, фестивалю мігрантської творчості у Зарваниці, та багатьох духовних та культурно-патріотичних починів (palomnyk.at.ua).

Зі серпня 2012 року тривала боротьба отця Василя проти страшної недуги – раку легень, в якій він мужньо стояв у вірі, у великому душі та терпінні. Та попри все – отець безперервно продовжував підготовку та організацію прощі мігрантів із Самбора до Зарваниці.

Сьогодні, коли отець Василь з Богом, хочеться дякувати як йому, так і Всевишньому. Любив Бога так, як люблять лише одиниці. Його правило «Нехай буде воля Твоя» спонукає задуматись. Він робив усе, аби виконати його.

Хоч і не чує наших слів його вухо, та душа – вічна – відчуває їх. До нього приходили всі: люди, яких боліло, з цікавістю приходила молодь, яка чекала батьківської настанови, як склянки води, діти, які відчували любов та підтримку найбільше – вони ж бо діти. Не було байдужих, що чули його слово. У нього був тихий

розважливий голос, але то на краще – ми ще більше прислухалися, щоб почути його слова. Умів правильно обробити ґрунт, щоб засіяти його зерном. Наші серця були, є і будуть повні його поучень, поучень Божих, адже саме вони були основою його життя.

Бог забрав отця, бо Він того захотів. Так... молодий та сильний, але за його ж словами – «важливо не те, скільки ти живеш, а те – як ти живеш». Так і він жив. За 42 роки життя зробив те, чого багато з нас не в змозі зробити за 80. Як? А дуже просто: «...намагаюсь пережити "свій час" в Бозі

дуже свідомо і подячно, преображаючи його на проповідь любові, прослави і вдячності...» (о. Василь, 8 листопада 2012 р.Б.).

Говорити багато про нього – це нічого не говорити, бо він сам за себе все сказав. Не нарікав, дякував, любив, прощав... і все-все. Справжній друг для мене і для кожного, хто знайомий з Ним. Не сумуймо. Він з Богом. А тільки принесімо Богові подяку, як того вчив і він. Адже любити можна не тільки тих, хто живий, а й тих, кого Бог назавжди оселив у твоєму серці.

Коли мене хтось питає, чи знала Його – кажу, що знаю й досі і ношу в серці як Дарунок від Бога і до сьогодні. Бо в нім – Христос, бо в нім – любов і жертва, бо в нім – життя... Вічна пам'ять!

Вдячна прочанська донька Марта КРАЙЧИК.

ЧОМУ ЄЛЬЦИН ВИБРАВ ПУТІНА, І ЧОМУ ВІЙНА БУЛА НЕМИНУЧОЮ

Аналіз від академіка Ігоря Юхновського

Львів – Ігор Юхновський – перший віце-прем'єр-міністр України у 1992–1993 роках, фізик-теоретик і фронтовик Другої світової війни. Вчений і політик. Народний депутат України чотирьох скликань, у першу каденцію очолював парламентську опозицію Народної ради. За президентства Віктора Ющенка (2005–2010 роки) Ігор Юхновський керував Інститутом національної пам'яті. У свої 97-м академік досі працює як вчений. Епоха, яка привела до російсько-української війни, пройшла перед очима Юхновського. То ж чому Єльцин вибрав Путіна? Що призвело до встановлення в Росії авторитарного режиму? Чи могло все скластися по-іншому? Про це, і не тільки розмова із Ігорем Юхновським у Львівському офісі “Радіо Свобода”.

– Пане Юхновський, щоранку вас можна побачити на ранковій пробіжці чи прогулянці. Як Вам вдається підтримувати здоровий дух?

– Я намагаюся бути здоровим. Через те що здоровим бути вигідніше, ніж хворим. Здорова людина – незалежна, а хвора залежить від того, хто її лікує, хто до неї підійде. А це дуже поганий стан.

Я все життя працював, а коли був результат, то страшенно радів. Займався математикою, хоч середньої школи не закінчив, і це мені дуже сильно заважає в житті. Тоді був час війни.

Далі займаюся теоретичною фізикою. Спершу будь-яка справа виникає в уяві. Але вона має мати форму, певний закладений зміст. Уява дуже важлива для людини. Зараз уява мені заважає. Бо раніше я мав певний напрямок і знав, що мені потрібно вирішити цю задачу, і міг це зробити де завгодно. А зараз згадується минуле, і воно мені заважає.

– Власне, про минуле теж говоритимемо. Пане Юхновський, ранок 24 лютого 2022 року. Чи стало для Вас несподіваним широкомасштабне вторгнен-

ня Росії? Чи ви розуміли, що це неминуче?

– Несподіваним через те, що це було абсолютно безглуздом. Несподівано стаються цікаві речі, але несподіваними бувають і дуже безглузді речі.

Я виховав величезну кількість молодих людей і серед них були лагідні, спокійні, сердиті, злі. Просто злі зі своєї природи і всі їх трішки боялися, їх цуралися.

Не треба дивуватися, що є просто люди від природи, з програми свого життєвого розвитку патологічно злі. Ось таких людей не можна вибирати. Щоправда, Путіна ніхто і не вибирав.

Я бачив, як це було в Росії, як тоді страждав президент Росії Борис Єльцин. Він тоді ніяк не міг вибрати собі йому допомагав. У 90-і роки Росія ніби формувалась, Україна формувалась.

Щотижня Єльцин змінював прем'єр-міністра, поки не натрапив на Путіна.

Путін, ставши прем'єром, чи то знищив, чи ізолював Єльцина. Відтоді Путін – президент. Ця людина від природи зла, яка абсолютно не боїться, коли дає наказ убити. Йому не шкода,

що людей вбивають.

І те, що така людина отримала владу, є величезною помилкою Єльцина.

– Ви не запитували у Єльцина, чому його вибір упав на Путіна?

– Коли вже Путін з'явився біля Єльцина, ми більше з ним не зустрічалися, і за певний час Єльцина не стало. Правда, він дуже любив пити горілку і не закусував. Путін різко пішов угору, його всі почали слухатися. А в Росії почали запроваджувати кадебістський порядок.

– Пане Юхновський, ви в юності жили і вчилися за польської влади. Потім 1939 рік – і перший прихід радянської влади, який називали «першими совітами». 1941 рік – німецька армія і німецьке урядування. І другий прихід совітів – у 1944 році. Що вам найбільше запам'яталося?

– Ви мене спитайте, де мені найкраще жилося (сміється – ред.). Я народився і до 1 класу гімназії вчився при Польщі. Мій батько був секретарем ґміни, це як тепер громада, найнижча її частина. Ми були на Поліссі, на Півночі Волині, у старому князівському містечку Степані. Я там відчував себе вільним, за винятком офіційних свят польської держави. Тоді робили трибуну і приїжджали, вочевидь, колишні польські військовослужбовці, які там одержали землі і вони були дуже бундючні. І я відчував, що приїхали чужі люди. У школі я вчився польською мовою.

Після поляків прийшли «перші совіти». І тут світ змінився на 180 градусів. Бо Кременець радянська влада завалила підручниками для середньої школи

українською мовою.

– Так радянська влада «загравала» з українцями?

– Так. Тоді приїхали пару вчителів зі Сходу. Вони всі говорили українською. Діти раділи. По радіо казали, що вже Україна і прийшло звільнення від панської Польщі. Але в школу почала заїжджати величезна, вкрита машина, подібна до тієї, що хліб возить.

Ззаду сиділи два міліціонери і забирали дітей із класу. Їх везли у тюрму. І там вони пропадали. Все шито-крито. Всі мовчать у місті. Через місяць знову під'їжджала ця машина до школи. Знову забирала інших дітей і знову туди везла. І їх не стало.

А коли прийшли німці і відкрили Кременецьку тюрму, в кімнаті десь на метр від підлоги лежали скуйовджені замучені дитячі тіла...

Тоді прийшли? Всі вітали німців. Зробили їм урочисту браму. На ній було написано: «Хай живе непереможна німецька армія». Всі дуже раділи.

Україна – знов. Але німці на Волині були абсолютно інші, ніж німці в Галичині. Галичина належала до Рейху, як провінція. А Волинь, вся Україна була під керівництвом райхскомісара. Спершу німці відкрили українську гімназію. Я вішав жовто-блакитний прапор до штахет. У мене мороз йшов по лицю. У школі одразу заспівали «Ще не вмерла України». А через пару місяців німці закрили гімназію.

А за місяць у місто приїхало гестапо і арештувало сім'ю лікарів. Українських. Дуже шанованих у цілому місті. Їх завезли у ту саму

(Закінчення на 6 стор.)

ЧОМУ ЄЛЬЦИН ВИБРАВ ПУТІНА, І ЧОМУ ВІЙНА БУЛА НЕМИНУЧОЮ

Аналіз від академіка Ігоря Юхновського

Закінчення.
Початок на 5 стор.)

тюрму, що їй дітей везли совіти. Там була викопана яма, лікарів заставили роздягнутися і їх розстріляли. Поїхало гестапо. Всі мовчать.

Невдовзі зробили гетто для євреїв. У Кременці жило багато євреїв, які займалися торгівлею. Площу огородили. Пізніше приїхало німецьке гестапо і вимагало від них, щоб вони збрали дорогоценні. Забрали це і поїхали. Потім знову те саме, поки геть усього не вибрали.

А в один день усіх євреїв вишикували у величезну чергу, десь на пів кілометра, до синагоги. Туди під'їжджала вантажна машина – і євреям допомагали на неї вилізти, сказавши зігнутись, покласти руки на ший і не піднімати голови.

Їх вивезли за місто. Ми бігали туди дивитись. Там була вирита величезна яма. Черга голих людей – і гестапівець по одному стріляв у них і скидав у яму.

Закрили і другу мою школу.

Я зрозумів, що з нас хочуть зробити абсолютних рабів. Німці почали ловити людей для поїздки в Німеччину на роботу. Чоловіки ховалися у Діброві під Кременцем, там був ліс і яруги. Там уперше зустрівся із вояками УПА.

Мама одного дня сказала: «Приїхали наші». Прийшла зовсім інша радянська армія, у порівнянні з тією в 1939 році. Вона вже мала добру техніку. Це була допомога США.

– Вам було тоді 18 років, і ви пішли у радянську армію.

– Ми так зненавиділи німців, що коли прийшли радянські війська в 44-му році, я одразу пішов добровольцем.

Я знав уже німецьку, польську, англійську. Оскільки всі мої друзі пішли на фронт, були мобілізовані, я не хотів залишатись сам. Хоч мама старалась мене втримати і пекла такі смачні коржики!

Стояла якась військова частина, і я опинився у війську. Брав участь у наступальних боях.

– Як сприймалося вами завершення війни? Як перемога радянської армії?

– Ми були в Німеччині. Я був кулеметник, мав ручний кулемет. Почув, що всі кричать і стріляють. Я зрозумів, що це кінець війни. Теж тоді вистріляв усі набої. Всі були до нестями раді, що війна скінчилась. Особливо українці. Бо скільки загинуло українців. Від України в цілому близько 5 мільйонів.

– Чи є паралелі між Другою світовою війною і сучасною російсько-українською?

– Не ті сили воюють. Але сьогодні дивуються, що росіяни посилають звичайних людей на забій. Таке ж було на початку Другої світової війни.

Один із прикладів. Зима 1941 року. Німці зупинилися у наступі. Побудували взірцеві окопи. Радянські війська на ці позиції наступали.

Вони йшли такими квадратними колонами по 8 осіб у ряду, з гвинтівкою з багнетом перед собою. Барабани били – і мовчки йшли, коли доходили до окопів – німці їх косили. Але ця чотирикутна колона не зупинялась. Ішла. Німці фотографували трупи радянських солдат, які немов маковими зернами лежали.

І такі ж наступи бачимо нині, як російські офіцери посилають своїх солдат на забій. Це ще один факт, що кадебіст не може бути президентом держави.

– Із вашого досвіду війна Росії проти України це була неминучість? Чому це сталося із Україною?

– Це був наслідок кадебістської натури керівництва росії. Вони ніколи не думали, що буде такий опір українців. Це правда, що ми не мали своєї зброї, нам дали. Але, одержавши зброю, ми воюємо.

Німецькі солдати вважалися найсильнішими в Другу світову війну, українці були на другому місці. Вже тоді була висока оцінка українських воїнів. Тому нічого дивного, що Путін вирішив, що Росія без України не витягне і треба зайняти українські території по-кадебістськи. Думали, що підуть і «хоті» приєднаються, але такого не сталося.

– Свого часу ви передбачили крах Радянського Союзу – за законами термодинаміки, а як передбачаєте

майбутнє Росії і завершення війни?

– Народ є народ, проста людина дбає про своє життя, родину.

Коли бачить силу, яка ні за що може арештувати, ця людина ховається в собі. Росія – захована в собі держава. Ми маємо перед собою країну повністю зомбовану, повністю закрити, замкнену в собі, вибухово небезпечну. І вибух, попри все, там настане, і тому треба бути готовими до цього. Цей вибух слід розумно передбачити і вести розумну політику.

Ми не повинні програти війну. Якщо є надія, що можемо її виграти, але я не знаю, що значить у цій війні виграти війну. Але знаю, що таке значить не програти війну. Це повернути свої землі. Не половину землі. Бо той, кому залишиться друга половина, робитиме з неї більшу половину.

Не програти війну: це повернути свої землі

Україна є абсолютно законно створена держава, у законних границях. Я не можу порушувати свого закону, я можу повернути свої границі. Росія має забратись з нашої території повністю. А це означає, що вона абсолютно програла війну. Але вголос я б їй сказав, що вона гарна держава, бо забрала з України.

По-друге, Росія має відшкодувати за все те, що зруйнувала. По-третє, має віддати те, що незаконно вкрала, а це ядерну тактичну зброю.

В один момент з України в Росію злетіли літаки. Верховна Рада про це нічого не знала. Маючи повернену ядерну зброю, ми почуватимемося спокійними щодо Росії.

– Яким бачите майбутнє України?

– Україна протягом тисячоліть вижила, ні на кого не нападаючи, підпадаючи під одну, другу, третю окупації, і залишалась українською, зі своєю мовою, хоч як її не намагались знищити. Була маса завойовників. Наша готовність нагодувати, пустити переночувати, сила нашої пісні є нашою сильною зброєю.

Ми зовсім не простий народ, ми народ, який має свою силу. Не маю жодного сумніву, що Україна буде!

ЛЮДИ НЕ ПОМІЧАЮТЬ, ЩО ХВОРІЮТЬ ТА ПОМИРАЮТЬ БЕЗГЛУЗДИМ СПОСОБОМ

(Закінчення.

Початок у минулому номері)

Сьогодні продовжуємо тему, щодо стилю та культури харчування, і друкуємо поради, які, можливо, зацікавлять наших читачів.

РАЦІОН МАЄ БУТИ ПОСТІЙНИМ, НЕЗМІННИМ

Кухня (набір продуктів та способів їх приготування) повинна бути певною сталою величиною. Раціон взагалі не можна різко змінювати, як наприклад, без особливої потреби перестрибувати з однієї національної кухні на іншу. Це, головним чином, пов'язано з мікрофлорою кишківника, яка пристосована для перетравлювання тієї або іншої їжі. Вона повільно перелаштується, на адаптацію можуть піти місяці. Тому будь-який перехід повинен бути плавним, поступовим. Якщо ж йдеться про перехід на живе харчування, то тут тим більше не можна поспішати, тому що додається ще один чинник – посилене очищення організму. Не можна доводити себе до стану підвищеної інтоксикації. Тому в сучасних умовах, а особливо молоді, краще налаштовуватись не на місяці, а на роки.

РАЦІОН МУСИТЬ БУТИ МАКСИМАЛЬНО РІЗНОМАНІТНИМ

Одночасно страви повинні бути максимально простими та однокомпонентними, такими, які складаються зі схожих інгредієнтів. Краще з'їсти більше, але чогось одного за один прийом. Різноманітність потрібна тільки в загальному асортименті. Одні тільки овочі та фрукти – це дуже бідний раціон. Якщо хочеться з'їсти чогось надзвичайного, отже, організму чогось бракує. Наприклад, мозок споживає

більше чверті усієї енергії тіла, для його роботи потрібен лецитин. В шоколаді лецитин є, а в овочах і фруктах його немає – тому і хочеться. Але навіщо об'їдатись шоколадом, якщо того ж лецитину велика кількість у бобових?

ЇЖА ПОВИННА ПРИНОСИТИ ЗАДОВОЛЕННЯ

Мозок людини влаштований таким чином – він повинен отримувати задоволення. Якщо задоволення немає, серотонін не виробляється й тоді все погано. Якщо задоволення немає, мозок буде його шукати, в тому числі серед штучних стимуляторів. Їжа – одне з головних задовольень, вона повинна бути смачно звареною. Якщо те, що ви їсте, є корисним, але не смачним, вам постійно буде хотітись чогось не потрібного, але смачного, і це поневір'яння триватиме доти, поки мозок не отримає свою порцію задоволення. Тому не треба займатись мазохізмом, не треба жувати зелений салат, як корова, але шукати прості, та смачні рецепти й отримувати не тільки користь, але і задоволення – в цьому полягає культура живого харчування. Жива їжа може і повинна бути смачною.

НЕ ВЖИВАЙТЕ ШТУЧНІ СТИМУЛЯТОРИ ТА РЕЛАКСАНТИ

Розплачуватись все одно доведеться з відсотками. Тобто, від чогось штучного користі завжди менше, ніж шкоди. Віддача себе не виправдовує. Спо-

чатку полегшає, а потім стане ще гірше. Депресія і панічні атаки – хвороби нового покоління. Вони викликані нічим іншим, як хімічними компонентами в продуктах. Хімія викликає змінений стан свідомості, в більшій чи меншій мірі, але – завжди. А ще викликає інтоксикацію, попри те що токсини “запаковуються у бочки”. Не всі вони запаковуються. Але якщо лікувати наслідок його причиною, тоді ситуація буде тільки погіршуватись.

Можна поставити питання: а що штучного в каві та шоколаді? Якщо вони екологічно чисті, натуральні, то, напевно нічого, якщо в міру. Тільки ось натуральну каву та шоколад зараз не просто відшукати. Це великий бізнес, усі плантації рясно поливаються хімією, не кажучи вже про те, що додається в кінцевий продукт. Шкода навіть не в самому кофейні, а в супутній хімії. Найкращий і найбезпечніший стимулятор – дикі сирі какаобоби. Їх можна просто жувати, робити какао або шоколад, цукерки. Ефект відчувається відразу, і без наслідків.

ГОЛОВНИЙ ПРИНЦИП – ПРОДУКТИ ПОВИННІ БУТИ НАТУРАЛЬНИМИ

Це означає – без ГМО, дріжджів, хімії, синтетики. У супермаркеті навряд чи знайдеться 1-5% того, що можна віднести до натуральних продуктів. (Хоча, реальність змінюється, і вже є прогрес.) Продукт, який “ув'язнений і похований” на тривалий термін зберігання, не може вважатись натуральним. Додатки, які мімікують під “ідентичні до натуральних” – також синтетика, як би вони не називались. Харчуватись “довгограючими” (довгозберігаючими) овочами та фруктами з супермаркету – справжнє божевілля. Для організму немає нічого гіршого, ніж синтетичні (штучно синтезовані) токсини.

Природа за мільярди років еволюції передбачила все, окрім цього. Якби організм вмів розмовляти, він би сказав: ти можеш морити мене голодом, мучити важкими фізичними навантаженнями, кидати мене у спеку чи холод, можеш пускати кров, можеш бити, катувати, та навіть різати, я все витримую, але якщо ти будеш мене труїти, дурню, і тобі, і мені буде погано, дуже погано – просто все дуже погано закінчиться.

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

БОРИНСЬКОГО СЕЛИЩНОГО ГОЛОВИ

код ЄДРПОУ 05290787

13.04.2023 року

смт.Бориня

№65-О

Про завершення опалювального сезону 2022 -2023 років.

Керуючись статтями 42, 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», враховуючи Державні санітарні правила № 3231-85, 5.5.2.008-01 щодо забезпечення оптимального температурного режиму в дитячих, підліткових та загальноосвітніх закладах, з метою збереження та раціонального використання енергоресурсів

ЗОБОВ'ЯЗУЮ:

1. Завершити опалювальний сезон 2022-2023 років з **21 квітня 2023 року** в закладах, організаціях та установах на території Боринської селищної ради.

2. У разі зниження середньодобової температури повітря нижче +8°C протягом трьох діб після завершення опалювального сезону, під особисту відповідальність керівників закладів, організацій та установ селищної ради, для підтримки належного температурного режиму (в межах затверджених лімітів) дозволити підігрів приміщень у дошкільних закладах, установах освіти, культури та медицини.

3. Керівникам закладів, організацій та установ Боринської селищної ради забезпечити своєчасне завершення опалювального сезону з подальшою консервацією котельного обладнання.

4. Відділу містобудування, житлово-комунального господарства, охорони праці та цивільного захисту селищної ради подати інформацію щодо завершення опалювального сезону 2022/23 року в департамент паливно-енергетичного комплексу, енергоефективності та житлово-комунального господарства Львівської обласної військової адміністрації.

5. Відділу організаційної роботи та контролю оприлюднити розпорядження в засобах масової інформації.

6. Контроль за виконанням даного розпорядження покласти на першого заступника селищного голови Олега ЮРИЧКА.

Селищний голова **Михайло ШКІТАК.**

ЗА СВЯТА – ДВІ МОТОВАРІЇ

Перша дорожньо-транспортна пригода сталася на Великдень, 16 квітня, близько 19.00 год., у селі Верхнє Висоцьке. Як попередньо встановили правоохоронці, водій мотоцикла «Геон», 19-річний мешканець одного з сіл району, не впорався з керуванням, виїхав за межі проїзної частини і впає. Від отриманих внаслідок ДТП травм, мотоцикліст помер на місці події.

А наступного дня, 17 квітня, близько сьомої вечора, у селі Завадівка, водій мотоцикла «Shineray», 20-річний місцевий мешканець, не впорався з керуванням, виїхав на зустрічну смугу і здійснив зіткнення з велосипедом, яким керувала 13-річна дівчинка.

Внаслідок ДТП, малолітня велосипедистка отримала тілесні ушкодження та була доставлена до лікарні.

Встановлено, що водій мотоцикла перебував у стані алкогольного сп'яніння. Він затриманий у порядку ст.208 Кримінального процесуального кодексу України, невдовзі суд обере йому запобіжний захід.

По обох випадках проводиться досудове розслідування, правоохоронці встановлюють обставини подій.

Наш кор.

СПІВЧУВАЄМО

Працівники редакції газети «Бойківщина» висловлюють щирі співчуття колишній працівниці – Іванні Іванівні **Гриці** – з приводу тяжкої втрати – смерті **матері**.

Працівники Турківського відділу Самбірської філії Львівського ОЦЗ щиро співчують колезі по роботі – фахівцю з працевлаштування –Орині Іванівні **Шалабавці**, з приводу тяжкої втрати – смерті **матері**.

Колектив Боринської селищної ради висловлює щирі співчуття головному спеціалісту з питань молоді та спорту відділу освіти, культури, туризму, молоді та спорту Боринської селищної ради Роману Романовичу **Дяківу** з приводу тяжкої втрати – смерті **батька**.

Відділ освіти, культури, туризму, молоді та спорту Боринської селищної ради висловлює щирі співчуття головному спеціалісту з питань молоді та спорту відділу освіти, культури, туризму, молоді та спорту Боринської селищної ради Роману Романовичу **Дяківу** з приводу тяжкої втрати – смерті **батька**.

Педагогічний колектив Верхньоаблузького ЗЗСО І-ІІІ ст. висловлює щирі співчуття вчителю фізкультури Богдану Михайловичу **Січаку** з приводу тяжкої втрати – передчасної смерті **сина** – Михайла.

Педагогічний та учнівський колективи Либохорської гімназії висловлюють щирі співчуття вчителям – Ганні Василівні **Цимбір** та Ірині Степанівні **Цимбір**, а також **учням 3-го і 8-го класів** – з приводу тяжкої втрати – смерті сина та брата.

Учні 9-го класу Верхньоаблузького ЗЗСО І-ІІІ ст. висловлюють щирі співчуття своєму класному керівникові Богдану Михайловичу **Січаку** з приводу тяжкої втрати – передчасної смерті **сина** – Михайла.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ
№1306/560-р

видано 27 грудня 2018 року.
Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж **1811** Індекс **68486**

Редактор Василь **ВАСИЛЬКІВ**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

82500, м.Турка, вул. Міцкевича, 14

НАШІ ТЕЛЕФОНИ:

0990943796 (Viber)

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точність викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).

E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

Наш сайт в Інтернеті:
boykivshchina.info

Часопис набрано, зверстано та віддруковано у видавничому відділі редакції «Бойківщини».

Комп'ютерна верстка –

Костянтин Малетич.

– матеріали рекламного характеру.

